

A MOLY, A HÁZASSÁGKÖZVETÍTŐ ÉS A BÁNATOS SÓSHERING

Kis komédia, HUNYADI SÁNDOR

elbeszélését színpadra alkalmazta

Dániel Ferenc

SZEREPLŐK:

A MOLY (bánatos fiatalember)
A DOKTOR ÚR
IRÉN (a bánatos sóshering)
A PÉKNÉ
EGY VÖLEGÉNY
EGY MENYASSZONY

A szin egy házasságközvetítő iroda Pesten. Amorettek képe, a cég alapításának éve: 1880, néhány főrangú "boldog pár" dedikált kinagyított képe; s a házasságkötés némelyest édeskés-buja üzleti légkörét jellemző butor, elrendezés. A szin hátsó részében függöny vagy spanyolfal választja el az ugynevezett "édes-kettes-zugot", ahol a leendő párok diszkrétan lehetnek együtt. Vagy onnét figyelhetik jövődöbelijüket.

Amikor a szinpad megvilágosodik, a Doktor ur (azaz a házasságközvetítő tulajja) éppen kétfelé játszik: kísér kifelé egy boldog párt és bizonykodik a kövér lihegős agressziv Pékné-nek. A pár: magas, keszeg férfiú és pöttöm kikent kis nő, hálálkodik.

DOKTOR ÚR (erőteljes, vezéri magatartású, dörzsölt alak) Boldogságot ígértünk önöknek, most már önökön a sor ugyebár...

VÖLEGÉNY Ásó kapa, ásó kapa!

DOKTOR ÚR (a Péknéhez) Nagyságos asszonyom, mint látja cégünk, mely 1880 óta áll fenn, nos bátran állithatom: ez a mi kis cégünk hozta létre a legmaradandóbb, a legsikeresebb házasságokat Pesten, ugyhogy kedves ifju pár, most már cégünk reklámja érdekében is kérem, szapora gyermekáldással bizonyítsák a világnak a mi áldásos munkánkat.

MENYASSZONY Doktor ur, ne hozzon szégyenbe. (Lesüti szemét, látványosan pironkodik, a völegény élvezettel csippenti meg arcát)

PÉKNÉ (kissé türelmetlenül toppintva) Édeskéim az én boltomban jó kenyérkét vásárolhatnak majd a picinyeknek.

DOKTOR ÚR (érzi a türelmetlenséget) Rajta lesznek, bizonyára. Hát még egyszer... (A pár váratlanul boldogan a Doktor ur nyakába borul. Majd ki.) ... Nos, tessék elhinni nekem, nagyságos asszonyom, mi a leguribb diszkrétció mellett teremtjük meg az ilyen, s ehhez hasonló boldogságokat. S ezt nem azért mondom, hogy az ön gyanakvását, esetleges aggályait szertefoszlassam, hiszen miért is? Mi nem lehetünk mások, mint diszkréték, uriak.

PÉKNÉ Mért gondolja, hogy én azt gondolom, hogy önök nem diszkréték?

DOKTOR ÚR (főnöki hangra vált) Irén! (A háttérből most sompolyog előre félénken, ijedten Irén. Csirkehangu, szürke, jelentéktelen. Ed-dig szinte láthatatlanul volt jelen) A nagyságos asszony dossziéját vegye ki a pánccélból!

IRÉN Igenis doktor ur.

PÉKNÉ (egy pillanatra megnézi magának Irént) Kelendőbbet is tarthatna doktor ur.

DOKTOR ÚR (fölsényesen legyint) Na hozza már!

PÉKNÉ Nekem az érzelmeimre is nagyon-nagyon kell vigyáznom. Amióta megözvegyültem, annyian akartak kihasználni. Csak magándetektív-re is mennyit pazaroltam el. És az üzletem jó menetelét se veszélyeztethetem egy-egy...

DOKTOR ÚR Meggondolatlan házassággal. Kaland kizárva!

PÉKNÉ És igényt tartok a szerelemre!

(Irén hozza a dossziét, annyira korrekt, hogy szinte lehunyt szemmel adja át)

Mitől fél kisaranyom? Az én dossziémban nincsenek fekete lapok.

IRÉN Gondoltam rögtön nagyságos asszonyom.

DOKTOR ÚR (beleperget a lapokba) Helyes, Irén, helyes, nos, amint az eddigi levélváltásokból kitűnt nagyságos asszonyom, ez a szerelem, hogy úgy mondjam: mindkét részről fellobbantával kecségtet, igazán csak az lenne hátra, hogy önök ketten egy meghitt órában végre a mi édes-kettes zugolyunkban is... hogy úgy mondjam, személyesen. Mért áll itt Irén?

IRÉN Mert ez a levél ma érkezett a vőlegényjelölttől és azt is ide befűztem, tetszik látni.

DOKTOR ÚR Látom! Van szemem, minek mondja!

IRÉN (alázatosan) Igenis, a doktor urnak van szeme. Már itt se vagyok.

DOKTOR ÚR De ne menjen messzire, mert lehet, hogy diktálni fogunk.

IRÉN (ijedten) Dehogy, dehogy.

PÉKNÉ Szabad a levelet?

DOKTOR ÚR Hogyne, tessék. Ezt azonban úgy tessék talán olvasni, mint egy levélfolyamnak, hogy úgy mondjam, egy szakaszát.

PÉKNÉ (láthatólag nehezen böngészi a betűket) Áh, írott szó. Betük!

DOKTOR ÚR Kérem szépen az információink a legeslegeslegmegfelelőbb tulajdonságokról tanuskodnak. A kálligráfikus betűk írója igen jóra való fiatalember. S mint az ön vőlegény-jelöltje: valóban az ismeretség hiánya miatt folyamodott hozzánk. Valóban nincsenek hölgyismerősei. Valóban nem forgolódik rossz társaságokban, s nem bír káros szenvedélyekkel. Minderre ugyebár nem is érne rá két állása miatt.

PÉKNÉ Ez tetszik. (Tünődik) Hát legalább az egyik állásból ki fogom venni.

DOKTOR ÚR Helyeslem. De ne azonnal! És ne a nappali állását méltóztassék felfüggeszteni, annál a gyarmatáru cégnél nagyon megbecsülik a könyvelési tudománya miatt.

PÉKNÉ Nappali? Hát mit csinál éjszaka?

DOKTOR ÚR Semmi aggodalom. (Olvassa) Husz órától nulla óra harminc percig ugyancsak könyvel a "Kilincs zár" káefténél.

PÉKNÉ Nálam is könyvelhet. Nem tudom, valahogy túl józan ez a maga fiatalemberje. Én nem élhetek szenvedély nélkül! Kell, hogy érezzem a férfi odaadását!

(A háttérben Irén szokott irodai semmitmondásába huzódva, lassan kicsomagol tiz deka parizert, s csak az eledelre összpontosítva, egérszerűen, lopva majszolni kezd. Közben valamiféle munkát mimel. Úgyet se vetnek rá, de ő nem érzi.)

DOKTOR ÚR Merem remélni, hogy a fiatalember kora is garancia az odaadásra.

PÉKNÉ (nagy tapasztalattal) Chó.

DOKTOR ÚR Ime ebben a legutolsó levelében is sürgeti, hogy találkozhasson a jövődöbelijével. Akár holnap délután is.

PÉKNÉ Holnap én lisztet veszek át.

DOKTOR ÚR Akkor holnapután. De ne huzzuk nagyságos asszonyom. Hiszen mindketten vágnak a szerelem után. (Beleolvas a levélbe) "Én a szerelemre más alakban, mint a házasság, nem is merek gondolni"... mondom, eszményi, megbízható, ragaszkodó férj lesz belőle.

PÉKNÉ (hirtelen támadt vággal) Szabad mégegyszer a betűit?

DOKTOR ÚR (előbe tárja a levelet) Határozottan gyöngéd "ó" betűi vannak.

PÉKNÉ No majd meglátjuk.

DOKTOR ÚR (már nagyon elkinzott) Nem fog csalódní. Nem fog csalódní.

PÉKNÉ És hol találkozzak vele?

DOKTOR ÚR Itt nálunk. Abban a meghitt kis találka-sarkunkban. (Gyöngéden odavezeti Péknét, félrehuzza a spanyolfalat, amögött kis szoba. Váza állvánnyal. Lassan odavonja a nőt, ő maga a váza mögé lendül, "jelzi", milyen csábos játékok zajlódnak itten. Irén közben dermedt, torkán akad a falat. A Pékné kipróbál egy-két mosolyt, de nincs egészen meggyőződve.) A hely szelleme, hehehe, kezitcsókolom, önöket is meg fogja ihletni.

PÉKNÉ (teljesen józanul) A kemencénél szoktam ilyen meleget érezni.

DOKTOR ÚR Ez ilyenkor a legeslegtermészetesebb tünet.

PÉKNÉ Mondott valamit a fényképemre?

DOKTOR ÚR Nem, nem. Az ön gyönyörű gödröcskés babaarca láttán, mondhatom: elpirult.

PÉKNÉ Na jó. (Végre kezd bucsuzkodni.) Nézze doktor ur, én nem sajnálom a pénzt... (Észreveszi Irént) Maga majszolgat itten?

IRÉN Dehogysis kezitcsókolom. (Ijedten kinyitja a száját)

DOKTOR ÚR (kinzottan) Csukja be!

PÉKNÉ Szóval én nem sajnálom a pénzt, ha megfelelő árut kapok. Még felül is fizetem... (Főleszmél az elszólásra, kuncog, legyint) felül is fizetem a jutalékát, ha... (Kitárja a karját) (A szinpad egy-két másodpercre - nem többre - elsötétül. Amikor újra kivilágosodik, a spanyolfal be van huzva, de láthatólag ott várakozik már a Pékné, nagy izgalomban leskelődve. A szin előterében a Moly, más néven a vőlegény-jelölt, cingár, jelentéktelen, izgulós kis alak. Karja széttárva. Mellette a Doktor, Irén nyakig beletemetkezve valami kimutatásba. Csak olykor-olykor pillant fel.)

MOLY (széttárt karral) Akkor, akkor most kell fizetnem?

DOKTOR ÚR Dehogy, dehogy. Már csak babonaságból is: előbb a nász, azután az illeték.

MOLY (ügyetlenül ejti le a karját, hátrafelé pillogna, de nincs mersze) Nagyon drukkolok.

DOKTOR ÚR Ne izguljon barátocskám. Odabent (Halkabbra fogja) várja a szép és gazdag menyasszonya. Legyen gáláns, de szerény. Vetkez-

(Doktor úr) ze le a féltékenységét, de ne engedje azonnal szabadjára a mély érzelmeit.

MOLY Száraz a torkom. Tetszik tudni, alig aludtam valamit. Elvégre a házasság mégiscsak egy életre szóló nagy valami.

DOKTOR ÚR Nekem mondja?

MOLY Tudom, tudom, ezer bocsánat.

DOKTOR ÚR Irén!

IRÉN (ijedten) Igen?

DOKTOR ÚR Irén, talán kissé jobban érdeklődhetne, nem? Ilyen létfontosságú elhatározó pillanatokban.

IRÉN Csak a negyedévi adóbevallásokat...

DOKTOR ÚR A bevallásokhoz előbb bevételek is kellene. Igaz? Hozza a parfümszórót. A levendulását, No gyorsan.

(Irén hozza, a Doktor intenciói alapján szakszerűen, de érzelemmentesen fujja be a Molyt.) Emelje a karját. Fujja. A hajtókéra is. Még. Még. Ne spóroljon.

IRÉN Azt hiszem...

DOKTOR ÚR Mit hisz?

IRÉN A hölgy már türelmetlenkedik.

DOKTOR ÚR A hölgy kissé előbb jött. Az nem is baj. A szerelmet kiéheztetjük, mondták a művelt görögök is. No még egy diszkrét csep-
pet a korc-tájékra. Ugy. És minél többször nézzen a szemébe barátom. (A Moly ijedten keresi Irén pillantását.) A hölgy pillantását vadássza odabent! De ne kíváncsian, hanem érzéssel. (Mutatja, hogy körülbelül hogy, ezt mindketten érdeklődve követik.) Na így.

MOLY Megpróbálom. Induljak?

DOKTOR ÚR Hogy úgy mondjam: nincs más választása. Ne kopogjon. Egy sasszéval indul, köszön és belép.

MOLY Köszönöm... mindent köszönök.

(Egy sasszéfélével próbálkozik, majd megindul nagyobb lendülettel, megtorpan, majd belép.) Kezít csókolom.

PÉKNÉ (csak a hangja) Jó napot drágám.

(Csend)

DOKTOR ÚR (hallgatózva, de csak mormolást hallani) Összeillenek: ez a bánatos kis mosoly, ez az éjjel-nappal könyvelő meg az özvegy. (Fülel Irén is, bár inkább csak hivatástudatból) Most mit áll itt? Nincs dolga? Már végzett az adókkal?

IRÉN Még néhány tétel van hátra.

DOKTOR ÚR Nosza, lásson neki. (Hirtelen csendet int, fülel) Magamnak is elég veszködni, izzadni, izgulni azért a nyomorult jutalékért.

IRÉN Én igazán megértem, doktor ur.

(Indulna a helyére, de a benti hang megállítja)

MOLY Biztos, biztos, a péküzlet az minden időben... (Érezhetően zavart) ... hiszen kenyeret mindig eszünk. Minden nap eszünk kenyeret.

DOKTOR ÚR Mi lesz már? (Irén erre a nyers hangra a helyére surran) Egymás karjaiba estek végre?

(E pillanattól a spanyolfal mögött zajló jelenet láthatóvá lesz, akár úgy, hogy hátulról megvilágítjuk, akár úgy, hogy két diszletező óvatosan és láthatatlanul szétnyitja a spanyolfalat vagy a takarást. A

benti jelenet pár pillanatig nagyon meghitt kettős képét mutatja.)

- PÉKNÉ Igen, drága, minden nap.
MOLY Sokan a sültjét szeretik.
PÉKNÉ Én is a sültjét szeretem, drága.
MOLY (mind zavartabb) Én azonban...
PÉKNÉ Maga azonban?
MOLY Mint nagyon elfoglalt ember...
PÉKNÉ (élesebben) Ez most mire vonatkozik?
DOKTOR ÚR (kint, félre) Azt hiszem, nem a kenyér héjára.
MOLY Mást vártam volna.
PÉKNÉ (egész közelségben maradva) Mást várt volna? Drága? Fiatalab-
bat várt volna? Hát tudtommal az én fiatalságomra még senki sem
panaszkodott!
MOLY Nem is az, kérem szépen, nem is az!
PÉKNÉ Hanem mi?
MOLY (szeretne kikerülni ebből a vonzásból) Az elfoglaltság...
PÉKNÉ Nézzen a szemembe. Őszintén. És ne dadogjon. Én még hajlan-
dó vagyok hinni a maga gálás "ó" betűinek.
MOLY A levélírás is mintha megtévesztené az embert. És ugyebár a
fénykép, a fényképen a kegyed arca, csak a kegyed arca és én ugye-
bár ehhez az archoz irtam és minthogy szerény igényű ember lévén...
(Nem bírja tovább, hirtelen feláll, hátrál, segélykérően néz kifelé.)
PÉKNÉ (méltósággal) Főlősleges tovább magyarázkodnia. Van úgy, hogy
nem tetszünk, nem kellünk valakinek. Ha nem tetszünk, akkor nincs
is miért tovább vacakolnunk. Én melleleg üzletasszony is vagyok.
Maga kis vacak alak.
(Pékné egy pöccintéssel megfricskázza a Moly mellét és nagy lendü-
lettel elindul befelé, a Doktor eléje pattan.)
Fuccs barátocskám, nekem nem kell a maga jelöltje. Nem tudom,
honnét szerezte be a róla szóló információkat, de én itt valami ho-
zományvadászatot és házasságszédelgés dolgot szimatolok.
DOKTOR ÚR Hova gondol?
PÉKNÉ Kérem töröljenek az adókönyvükből. Majd férjhezmegyek saját
magamtól.
DOKTOR ÚR Nagyságos... hiszen így feldönti az én szép kis építmé-
nyemet, már ne rohanjon el ilyen hirtelen. Leülünk és talán úgy job-
ban megértjük egymást. (A Molyra néz unszolva)
PÉKNÉ Hagyjonbékén. Mára aztán elegendő volt a férfiakból. Maga Irén
vagy micsoda, az ernyőmet!
IRÉN (ijedten) Tessék parancsolni. Nem esik kint.
PÉKNÉ Tudom, maga szerencsétlen. (Főlényel de gorombán) Szép kis
összeköttetésekkel "birnak" maguk. Pitiáner. "A legegyszerűbb pol-
gári osztálytól a főuri körökig" - egy nagy üres svihákság az egész.
DOKTOR ÚR (sebzetten) Méltánytalan!
PÉKNÉ Akkor méltánytalan. Tűzze a többi mögé. És festesse ki a kőce-
ráját, mert nagyon ráférne!
(Köszönés nélkül kilibben. Hosszú csend)
DOKTOR ÚR Talán megmagyarázná fiatalember.
MOLY (megkönnyebbülve) Nem is tudom, én mindig a becsületes, bol-
dog házaseletről álmodoztam.

DOKTOR ÚR Na és? Azért jött hozzánk. Azért folyamodott hozzánk.

MOLY Ez az egész olyan ijesztő volt kérem. Borzasztó.

DOKTOR ÚR Hát amit a sütőipari termékekről mondott, az elég borzasztó volt.

MOLY Nem tagadom. Dehagy ugyebár a menyasszony termete, olyan nagy valahogy, mintha beteg is volna. És nekem túl erélyes.

DOKTOR ÚR Mondja, mit válogat annyit? Mit válogat? Nem fél, hogy végleg agglegény marad? Kit keressünk magának, ha ez a remek nő sem nyerte el becses tetszését? Gazdag is, szép is. Vagy talán nem?

MOLY Lehet, hogy a doktor ur izlése egy kicsit eltér az enyémtől...

DOKTOR ÚR Mért térne el? A nőket érzéssel és tárgyilagosan felmérjük magunkban és kész. Egyébként most nem az én izlésemről van szó. Hanem arról, hogy küszködünk itten az ügyfeleinkért, jót akarunk, boldogságot akarunk, és akkor az ügyfeleink össze-vissza válogatnak. Mit akar voltaképpen?
(Ismét csend, a Moly segélykérően néz körül, de Iréntől hiába vár biztatást)

MOLY Hogy mit akarnék? Sejtelmem sincs.

DOKTOR ÚR No mégis a rend kedvéért. Mondja bátran.

MOLY Valami hozzámilliót, valami egyszerűbb dolgot.

DOKTOR ÚR Mégis milyent? (Egy albumot vesz elő, egyet kettőt lapoz, ránéz Molyra, az fejét rázza. Ez többször megismétlődik. A doktor közben idegesen rászól Irénre) Irja már azokat a leveleket. Meg is kell élnünk valamiből. Phó.

MOLY (szabadkozva veszi el az albumot, nézegeti) Hát nem. Hát nem.

DOKTOR ÚR (tépetten, közben Irén után int öklével, hogy dolgozzon, Irén gyorsan beletemetkezik a munkájába) Mégis milyet?

MOLY Egyszerűbbet, akivel... az egész egyszerűbb... jómagam is ugye könyvelő vagyok, társaságom nem volt, barátaim is alig... a szerelmet házasságon kívül már el sem tudnám képzelni...

DOKTOR ÚR Már betéve tudom. A női ideáljáról beszéljen. Mielőtt teljesen feldulja az idegeimet. Gondoljon arra, hogy a házasságközvetítő is ember, érző ember idegekkel, vágyakkal, álmokkal, de mindenekelőtt idegekkel!

MOLY (szinte sarokba szorítva) Például... valami ilyesfélét...

DOKTOR ÚR Milyen félét?
(Moly előbb bátortalanul, majd egyre határozottabban mutat Irénre. A doktor semmiképp sem érti.)
No mondja már.

MOLY Hát mutatom.

DOKTOR ÚR Mit?

MOLY Olyasfélére gondolok, mint a doktor ur titkárnöje.
(A doktor ur és a Moly egyformán hosszan nézik Irént, aki elmélyülten dolgozik, majd közben vakargatja a háta közepét a ceruzával, majd a kisujját töprengve megszopja, egy szót kiradiroz.)

DOKTOR ÚR Hát ez... (Harsogva kezd hahotázni, Irén föl se néz)

MOLY (makacsul) Pedig én ilyesfélére gondolnék.

DOKTOR ÚR (hirtelen) Ha egyszer gusztusa támadt rá... (Felröhög)
Biztos? (A Moly lelkesen int) Hogy még erre a bánatos száraz kis

(Doktor úr) sósheringre is gusztusa támadhat valakinek... Irén! Jöjjön ide!

IRÉN (felriadva) Tessék parancsolni doktor ur.

DOKTOR ÚR (kezdi mustrálgatni, Irén ezt nem érti, a Molyra néz, hogy mit jelentsen ez, a Moly lelkesen integet) No vegye csak le a könyökvédőjét. Huzza ki magát. Irén, itt óriási dolgok történnek. Ez az ur, hogy úgy mondjam, halálosan beleszeretett magába.

IRÉN (nagy zavarban) Hogy tetszik, ki, belém, énbélém?

MOLY (nagy zavarban) Egyszóval én, a sok kalamajka után ugye...

DOKTOR ÚR (formába lendül) Na, nézzenek egymásra. Irén, megparancsolom, hogy nézzen fel. Fiatalember! Aki át mondott, mondjon bét is. Ugy! Nézzenek egymás szemecskéjébe. Irén, ez az ur, akinek a délceg "ó" betűit, a jellemét és a multját maga is jól ismeri, ez az ur kedves kis Irénkém beleszeretett magába.

MOLY Kisasszony kérem, hogy...

DOKTOR ÚR Ugy van, helyes, kérje a kisasszonyt, kérje el a kisasszonyt, kérje meg a kisasszonyt, hogy hazakisérhesse.

IRÉN Doktor ur...

DOKTOR ÚR Irén! Csak nem kéreti magát? Mindjárt hat óra. Vége a munkaidejének. Mostantól fogva parancsomra és engedélyemmel maga nő, akit ez a szépreményű fiatalember szépen hazakisér, a maga engedélyével. Próbáljanak meg beszélgetni. Akármiről, a péksüteményekről. Az időjárásról. A könyvelésről. Az adóbevallásról. Arról ne! Indulás fiatalság!

(A Moly és Irén félénken próbálnak meg összetartozni, és úgy elindulni. A doktor ur áldólag terjeszti ki utánuk a karját. Majd harsogva elkezd röhögni.)

Néhány másodpercnyi sötét. A sötétben is hallatszik a Doktor röhögése, majd hirtelen csend. Amikor kivilágosodik, a Doktor ur a helyén áll, kedvetlenül, unottan nézeget egy nagyméretű fényképet.) Ezt is csak a jó isten fogja kiházásítani.

IRÉN (frissen, élénkebben, magabiztosabban jön elő a hátsó térből, fején egy paróka, kezében tollporló, itt-ott tisztogat)

DOKTOR ÚR (unottan, fel se nézve) Na mi az Irén?

IRÉN Ne haragudjon, tudom, hogy doktor ur a nagymester, én mégis úgy érzem (Erre már fölneéz a doktor) úgy érzem ennek a henteslánynak nem volna szabad a muzsikust ajánlanunk. Ez a henteslány az információk szerint nagyon szeret jönni-menni, utaztatni, a muzsikust meg a munkája a kávéházhoz köti.

DOKTOR ÚR Irén? Mi történt magával, Irén?

(Ámulva nézegeti, ettől Irén kissé zavarba jön, haját igazítja.)

IRÉN Semmi, igazán semmi.

DOKTOR ÚR Dehogy semmi. Valami. Valami szokatlan van magán. Valami furcsa. Várjon, előbb meggusztálom, mi ez a változás. Nem tudom, valami van és valami nincs.

IRÉN Talán azt tetszik észrevenni rajtam, hogy fodrásznál voltam és hajam mosattam. Tetszik tudni én eddig mindig magam mostam hajam, minden második szombat. De a fodrász sokkal jobban csinálja.

DOKTOR ÚR Lehet... lehet... Irén (Kissé álmélkodik) És mi nincs? Mi hiányzik magáról?

IRÉN Többet mondták nekem, hogy ne viseljem a könyökvédőt. Levettem.

DOKTOR ÚR (egyre inkább mint nőt gusztálja. Irén ezt érzi, és visszamenekül a paraván mögé. Csak a tollporló röpködését látjuk. A tollporló lassuló táncával mintegy duett-et illeg-billeg a Doktor ur, közben ámuldozik.) Levette a könyökvédőt! Fodrásznál mosatott haját! A sósheringből a végén még lazac lesz.
(A tollporló bent megáll, a Doktor ur is kimerevedik néhány pillanatra. Érezhető az idő múlása.)
(Majd uj, színes bluzban, már kisminkelve előjön Irén)

IRÉN (lendületesen) Ne vegye zokon a doktor ur, én mondtam ugye, hogy nem illik a zongorista a henteslányhoz. Először is nem egy sulycsoportba tartoznak, másodszer...

DOKTOR ÚR (elismerően) Irénke!

IRÉN Másodszer mi volna, ha egy utazó vigécet vagy kupecet keresnénk a henteslánynak, akit esetleg elkísérhetne vidékre is.

DOKTOR ÚR Irénke, maga uj bluzt vásárolt, ne is tagadja.

IRÉN Nem tagadom. (Élénken) Tetszik tudni, sokáig azt hittem, ez az eperszin nem áll jól nekem.

DOKTOR ÚR (kissé féltékenyen emlékezteti) Sokáig maga semmilyen szinben se hitt.

IRÉN De most elhiszem, hogy az eperszin jól áll nekem.

DOKTOR ÚR Mert most valaki megmagyarázta magának, hogy jól áll és erre megvette. (Csend) És ez a valaki nem más, mint a moly-szerű fiatalember, akivel én hoztam össze.

IRÉN (sértetten) Mért volna molyszerű? Érdekes a munkája, s olyan szépen tud beszélni a szenvedélyeiről. Bélyeget gyűjt!

DOKTOR ÚR Emésztő szenvedély!

IRÉN Lehet, hogy az.

DOKTOR ÚR És magával eperszinű bluzokat vásároltat. Vagy talán már ő veszi magának?

IRÉN Hova gondol doktor ur? Van fizetésem. És remélem lesz is, ha nem tetszik elhanyagolni a házasulandó ügyfeleket. El fogjuk jegyezni egymást. Rövidesen.

DOKTOR ÚR Rövidesen... jól meggondolta, mit cselekszik?

IRÉN (elszántan) Meg. És örülök, hogy valaki eljött értem is.

DOKTOR ÚR (felkapja a dossziét) Nem eljött, én hoztam!

IRÉN Mindegy. Nincs időm várni, várni a végtelenségig!

DOKTOR ÚR Jó, elismerem, nincs ideje! Azért ugy melleleg, nálunk a cégnél kitanulhatta volna ezt a szakmát, igaz? Hogy ki illik kihez. Nézetem szerint a maguk jegyessége a legmulandóbb, a legsikerületlenebb jegyesség lesz egész Pesten.

IRÉN Nem tetszik meggyőzni doktor ur!

DOKTOR ÚR Nézze ezeket a nyámnyila magamutatogató "ó" betűket. Ezt a jól leinformálható moly-életet, amit mindig mások ruhásszekrényeiben töltött el a maga fiatalemberje.

IRÉN Ezeket az "ó"-kat nem nekem írta. És mindig jobban járok velem, mint egy kávéházi klimpirossal. És ő jobban jár velem, mintha elvenne egy tagbaszakadt henteslányt vagy tudomisént kit, akit elhamarkodva koramendálni tetszene neki.
(Ügyetlenkedve megjelenik a Moly. Irén villogó szemmel néz a férfi-

ra, majd kimegy. Néhány pillanatra ismét pózban kimerevedik a szinpad. Amikor újra mozdulnak, érezhetően több idő telt már el.)

MOLY Azért, azért mert Irénke gyönyörű lány!

DOKTOR ÚR Magának nincs szakképesítése ennek a megítéléséhez!

MOLY Akkor is gyönyörű.

DOKTOR ÚR Ha gyönyörű, akkor meg miért akarja tönkretenni? A maga "szerelme" hogy úgy mondjam, a fellobbantával, semmi jót nem ígér, még csak az kéne, hogy egy meghitt órában vissza is éljen a helyzettel!

MOLY De én nem akarok visszaélni a helyzettel. Én a szerelemre más alakban, mint házasság, gondolni se merek!

DOKTOR ÚR (a könyökénél magához vonja, alattomosan) Irén már harmincöt éves. Emberek vagyunk. Hátha neki is van "multja".

MOLY (szeliden, makacsul) Azt se bánom. Nincs jogom...

DOKTOR ÚR (mohón) Nincs joga?

MOLY Nincs jogom felelősségre vonni olyan időkért, amikor még nem ismertük egymást. Azonkívül azt is meg akarom mondani a doktor urnak, hogy (Valami vadabbat akarna mondani) hogy Irénkének nagyon jól áll az eperszin: bluzban!

DOKTOR ÚR Nekem mondja?

MOLY Ha ilyen jól tudta, miért nem szólt Irénkének évekkal ezelőtt, hogy "Irénke, tessék eperszinű bluzt viselni?"

DOKTOR ÚR Mától fogva ellenségek vagyunk. (Kis csönd) Nos, tessék előre fáradni, be akarom zárni az irodámat. Azt se felejtse: én vagyok Irénke kenyéradó gazdája.

MOLY Maga nem talál egykönnyen ilyen pompás munkaerőt.

(Lelkesen kimegy. A Doktor ur fejére pörgeti a kalapját, egy "jelzészerütükörbe" néz, elfintoritja magát, majd kackiásan, harciasan bámul bele, s kidübörög.

Néhány másodpercig üres a szinpad.

Megjelenik Irén, toalettje újabb látványos darabbal bővült. Dudolgatva veszi az adókönyvet. A háta mögött megjelenik a Doktor ur, Irén közelébe somfordál.)

DOKTOR ÚR Irénke...

IRÉN Igen? (Kicsit dudolgat) Néhány tételt kivontam az adóügy karmai közül.

DOKTOR ÚR Nem birom tovább.

IRÁN (ijedten) Fel akarja adni az ügynökséget?

DOKTOR ÚR Magát nem birom tovább, illetve magamat nem birom. Illetve: magammal nem birok tovább. Megmondom az igazságot. Én is szeretem magát. Igaz szenvedéllyel. Most ne nézze, hogy házasságközvetítés a hivatásom, mert most a felindult férfi beszél belőlem. A férfi, hallja Irénke? Nem egy molylepke röpköd maga körül, hanem a szerelmes férfi. Hagyja a fenébe "azt" és legyen a feleségem. Maga olyan megható, szép, szelid, nőies, vonzó. Együtt vinnénk tovább az ügynökséget. (Csend)

IRÉN (szeliden) Köszönöm. Mintha fizetésnap lenne.

DOKTOR ÚR (ugy kerül, hogy nézhesse közelebbről) Ma is lehet fizetésnap...

IRÉN Elhiszem magának, hogy nem a házasságszerző beszél magából.

Azonban el tetszett késni doktor ur.

DOKTOR ÚR Lehetetlen.

IRÉN Úgy értem, hogy valaha régen, sok évvel ezelőtt, én is halálisan szerelmes voltam a doktor urba. Hiába kiabált rám, én csak a hangja dallamát hallottam: "figyel Irén?" "Ért engem, Irén?"... és amikor diktálni tetszett: "Kedves ügyfelünk, kedves házassulandó"... nekem a hátamon futkározott a hideg.

DOKTOR ÚR Most is tudnék úgy diktálni.

IRÉN Késő. Öneki jutottam először eszébe, neki, akit a doktor ur anynyiszor nevezett molylepkének. Az övé akarok lenni. Illetve ő az enyém lesz. Családi házat fogunk vásárolni. Az éjszakai állását fel fogom függeszteni.

(Hosszu csend, Irén biztatóan bólintgat a főnökére)

DOKTOR ÚR (rekedten) Helyeslem. Áldásom a nászokra.

IRÉN Amelyre szeretettel meg is hívom.

DOKTOR ÚR Élek az alkalommal.

IRÉN Van itt egy megkezdett levelünk, már igazán sürgető. "Tisztelt ügyfelünk, kedves házassulandó. Az ön vidéki magányát szeretetbe, kölcsönös megbecsülésbe, mi több: szerelembe ojtandó"...

DOKTOR ÚR (átveszi a hangot, az ütemet) "ojtandó... s figyelembe véve az ön különleges jellemét, rendkívüli hajlamait, a cégünk által nyilvántartásba vett s kizárható hölgyek közül az alábbiakat javasolnók:

(E ponton kimerevedik a jelenet. Pár másodperc, majd belibben a Moly, vázával, csokor virággal. Irén asztalára helyezi, miközben még mindig kimerevült a páros.)

MOLY Irsuskának. A boldogságért.

(Ismét kilibben, majd hirtelen megelevenednek)

DOKTOR ÚR "A kizárható hölgyek közül az alábbiakat javasolnók: ugyan mint Pártányi Matildka, hajadon. Huszonnyolc esztendő".... (Hirtelen ráborul Irénre) Cicuskám, kisirénem, édesem, a száját, a haját, azt az omló haját, édesem... (Dulakodnak)

IRÉN Doktor úr!

DOKTOR ÚR Adja meg magát nekem édesem.

IRÉN Ne maceráljon, ne maceráljon engem a doktor ur. Nahát. Mert ha macerál, én úgy elmegyek, hogy soha többé nem jövök vissza! Én férjes asszony vagyok, s nekem bőven elég a tisztos uram!

DOKTOR ÚR (gyorsan lehiggadva) Jó. Nem macerálom többé. Becsületiszavamra. Vége! Maga férjes asszony, nem akarom, hogy elmenjen a cégtől.

IRÉN Hát nem is akarok. Össze fogjuk hozni a családi házunkat.

(Diadalmasan néz maga elé, kezében iron, írásra kész.)

DOKTOR ÚR (elbűvölten nézi) Mostantól fogva féltékeny fogom szeretni. Az igazi szerelem mindig féltékeny. Ezt a praxisom is sugja nekem. Boldogtalan szerelemmel foglak szeretni te sóshering, gyönyörű szenvedéseket okozol, majd, házasságon kívül, tiltott, gyönyörű szenvedéseket. Ez maga a gazdagság, a boldogság. (Kiszól a nézőkhöz) Borítékba tessék leadni a fényképet, az adatokat, s hogy honnan szerezhetünk be információt.